

Sygn. akt V GC 2347/16

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 5 września 2017 r.

Sąd Rejonowy w Olsztynie V Wydział Gospodarczy

w składzie:

Przewodniczący:	SSR Iwona Nowak
Protokolant:	stażysta Żaneta Strzelec

po rozpoznaniu w dniu 5 września 2017 r. na rozprawie sprawy

z powództwa W. D.

przeciwko T. (...) S.A. w W.

o zapłatę

I. zasądza od pozwanego T. (...) S.A w W. na rzecz powoda W. D. kwotę 598,24 zł (pięćset dziewięćdziesiąt osiem 24/100 zł) wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od kwoty 298,24 zł od dnia 1 stycznia 2016 roku do dnia zapłaty,

II. zasądza od pozwanego na rzecz powoda kwotę 907 zł (dziewięćset siedem złotych) tytułem zwrotu kosztów procesu, w tym kwotę 360 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego.

III. nakazuje ściągnąć od pozwanego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 235,31 zł tytułem wypłaconych kosztów za sporządzenie opinii przez biegłego.

SSR Iwona Nowak

Sygn. Akt V GC 2347/16

UZASADNIENIE

Powód W. D. wniósł o zasądzenie do pozwanego T. (...) w W. kwoty 598,24 zł z odsetkami ustawowymi od dnia 13 sierpnia 2015 roku do dnia 31 grudnia 2015 roku i odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 1 stycznia 2016 roku do dnia zapłaty i kosztami procesu.

W uzasadnieniu wskazał, iż w wyniku kolizji w dniu 13 lipca 2015 roku uległ uszkodzeniu pojazd marki N. o numerach rejestracyjnych (...) należący do poszkodowanej Z. K.

Pozwany uznał swoją odpowiedzialność i z tytułu odszkodowania wypłacił dla powoda kwotę 2758,95 złotych. Powód nie zgodził się z tym, albowiem jego zdaniem koszt naprawy powinien wynieść 3057,19 złotych. Tym samym pozostała do zapłaty kwota 298,24 złotych, oraz kwota 300 złotych tytułem poniesionych kosztów za sporządzenie opinii określającej koszty naprawy pojazdu.

Pozwany T. (...) S.A. w W. wniósł o oddalenie powództwa, i zasądzenie kosztów procesu. W uzasadnieniu wskazał, iż kwestionuje roszczenia powódki co do wysokości. Postępowanie likwidacyjne zostało przeprowadzone prawidłowo, a wypłacona kwota w całości pokryła szkodę w majątku poszkodowanego. Tym samym pozostałe koszty naprawy wskazane przez powódkę są nieuzasadnione.

Sąd ustalił co następuje ;

W wyniku kolizji z dnia 13 lipca 2015 roku uległ uszkodzeniu pojazd marki N. o numerach rejestracyjnych (...) należący do poszkodowanej Z. K., która to dokonała cesji wierzytelności na rzecz powoda.

Bezpośrednio po zdarzeniu powód zgłosił szkodę u pozwanego. Pozwany w toku likwidacji szkody uznał odszkodowanie w kwocie 2758,95 złote.

Powód nie zgodził się z tą opinią. Łączny koszt naprawy według niego wynosi 3057,19 złote. Pozwany nie zapłacił dla powoda kwoty dochodzonej niniejszym pozwem.

(dowód w aktach karta 2-4, 6-10).

Pozwany wniósł o oddalenie powództwa. Jego zdaniem postępowanie likwidacyjne zostało przeprowadzone prawidłowo, a wypłacona kwota w całości pokryła szkodę w majątku poszkodowanego. Tym samym pozostałe koszty naprawy wskazane przez powódkę są nieuzasadnione. Pozwany w pozostałym zakresie odmówił wypłaty.

(dowód w aktach karta 21-25 oraz akta szkody)

Biegły ustalił, że koszt naprawy pojazdu wynosi 3100,41 złote brutto. Zatem więcej niż to wynika z prywatnej ekspertyzy.

(dowód w aktach karta 90-101 i 136)

Sąd zważył, co następuje:

Zgromadzony w sprawie materiał dowodowy nie budzi wątpliwości, albowiem strony nie kwestionowały ich treści. Sąd ustalił stan faktyczny także na podstawie zgromadzonych dokumentów i opinii biegłego.

Sąd w pełni podzielił wnioski płynące z opinii biegłego P. A. .

Opracowana opinia zawiera logiczne, jasne oraz przekonujące wnioski, poparte dowodami w postaci dokumentacji szkody. W związku z tym wszelkie zarzuty pozwanego nie znajdują uzasadnienia i pozostają gołosłowne, nie poparte żadnymi dowodami. Opinia jest zdaniem Sądu rzetelna, obiektywna i zrozumiała, dlatego też zachodziły podstawy do czynienia ustaleń faktycznych na jej podstawie.

Powództwo zasługiwało na uwzględnienie w całości. Bezsparnie koszty naprawy są takie jakie wskazał biegły. W związku z powyższym należało ustalić, że całkowity koszt wynosi 3100,41 złotych.

Zgodnie z art. 822 § 1 kc, przez umowę ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej ubezpieczyciel zobowiązuje się do zapłacenia określonego w umowie odszkodowania za szkody wyrządzone osobom trzecim, wobec których odpowiedzialność za szkodę ponosi ubezpieczający albo ubezpieczony.

Ponadto, jeżeli strony nie umówiły się inaczej, umowa ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej obejmuje szkody, o jakich mowa w § 1, będące następstwem przewidzianego w umowie zdarzenia, które miało miejsce w okresie ubezpieczenia, o czym stanowi treść § 2 w/w artykułu.

W procesie bezsporna była odpowiedzialność pozwanego - na podstawie umowy ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej, za szkodę spowodowaną zdarzeniem komunikacyjnym.

Zgodnie z art. 34 ust. 1 ustawy z dnia 22 maja 2003r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych, z ubezpieczenia OC posiadaczy pojazdów mechanicznych przysługuje odszkodowanie, jeżeli posiadacz lub kierujący pojazdem mechanicznym są obowiązani do odszkodowania za wyrządzoną w związku z ruchem tego pojazdu szkodę, będącą następstwem śmierci, uszkodzenia ciała, rozstroju zdrowia bądź też utraty, zniszczenia lub uszkodzenia mienia. Zgodnie natomiast z art. 35 ustawy, ubezpieczeniem OC posiadaczy pojazdów mechanicznych jest objęta odpowiedzialność cywilna każdej osoby, która kierując pojazdem mechanicznym w okresie trwania odpowiedzialności ubezpieczeniowej, wyrządziła szkodę w związku z ruchem tego pojazdu.

Nie budzi żadnych wątpliwości, że istnieje adekwatny związek przyczynowy (w rozumieniu art. 361 § 1 kc) między ruchem pojazdu kierowanym przez sprawcę zdarzenia komunikacyjnego a szkodą jako powstała w pojeździe poszkodowanego. Oznacza to dalej, odpowiedzialność gwarancyjną ubezpieczyciela tj. pozwanego w niniejszej sprawie wynikającą z umowy obowiązkowego ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych za szkody w mieniu wyrządzone przez kierującego pojazdem bez względu czy jest on posiadaczem pojazdu czy nie.

W ramach odpowiedzialności gwarancyjnej, zakład ubezpieczeń jest zobowiązany do wypłaty odszkodowania pieniężnego. Odszkodowanie ma wyrównać uszczerbek w sferze majątkowej poszkodowanego, polegający na utraceniu aktywów lub zwiększeniu (powstaniu nowych) pasywów. Przywrócenie do stanu pierwotnego w drodze restytucji naturalnej jest dokonywane zasadniczo przez osobę trzecią lub samego poszkodowanego. Zakład ubezpieczeń, jako odpowiedzialny gwarancyjnie za sprawcę szkody, pokrywa koszty tej restytucji.

O przywróceniu stanu poprzedniego można mówić wówczas, gdy stan samochodu po naprawie pod każdym istotnym względem (stan techniczny, zdolność użytkowa, części składowe, trwałość, wygląd estetyczny itp.) odpowiada stanowi tegoż samochodu sprzed wypadku. W przypadku uszkodzenia samochodu naprawienie szkody winno przybrać postać naprawy auta, bądź wypłaty odszkodowania odpowiadającego kosztom tej naprawy.

Jeśli w wyniku wypadku samochodowego dojdzie do uszkodzenia cudzego pojazdu (lub innego mienia), posiadacz odpowiedzialny za szkodę (jego zakład ubezpieczeń) jest zobowiązany zwrócić poszkodowanemu wszelkie celowe, ekonomicznie uzasadnione wydatki, poniesione w celu przywrócenia poprzedniego stanu uszkodzonego pojazdu.

W ocenie Sądu obowiązek odszkodowawczy ubezpieczyciela aktualizuje się z chwilą wyrządzenia poszkodowanemu szkody i nie jest uzależniony od tego, czy poszkodowany dokonał naprawy samochodu i czy w ogóle zamierza go naprawić (por. uchwałę SN z dnia 15 listopada 2001 r., III CZP 68/01, OSNC 2002, nr 6, poz. 74). Podkreślić należy, że zakład ubezpieczeń zobowiązany jest na żądanie poszkodowanego do wypłaty, w ramach odpowiedzialności z tytułu ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadacza pojazdu mechanicznego, odszkodowania obejmującego celowe i ekonomicznie uzasadnione koszty nowych części i materiałów służących do naprawy uszkodzonego pojazdu. Tak ustalone odszkodowanie może ulec obniżeniu jedynie w przypadku wykazania przez ubezpieczyciela, że powoduje to wzrost wartości pojazdu (por. uchwałę składu 7 sędziów Sądu Najwyższego z dnia 12 kwietnia 2012 r., sygn. III CZP 80/11).

Naprawienie szkody może, w razie takiego wyboru poszkodowanego, polegać na zapłacie odpowiedniej sumy pieniężnej i nie powinno być uzależnione od sposobu jej wykorzystania przez poszkodowanego. Szkodą podlegającą naprawieniu jest bowiem uszczerbek w majątku poszkodowanego, co prawda konkretyzujący się zwykle w konieczności poniesienia kosztów naprawy uszkodzonego pojazdu, jednak nie będący od niej uzależnionym (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 27 czerwca 1988r., sygn. akt I CR 151/88, LEX Nr 8894, uchwała Sądu Najwyższego z dnia 15 listopada 2011r., sygn. akt III CZP 68/01, OSNC z 2002r., Nr 6, poz. 74).

Ubezpieczyciel w przedmiotowej sprawie nie wykazał, że uzyskanie odszkodowania prowadziło do wzbogacenia się powoda. Zarzut, że naprawa nie została przeprowadzona nie ma znaczenia w sprawie. Liczy się sam fakt poniesionej

szkody , która to może być określona kwotowo bez przeprowadzenia naprawy albowiem poszkodowany poniósł uszczerbek na swoim majątku.

Odnosnie prywatnej opinii to jej poniesiony koszt przez powoda skutecznie obciąża pozwanego. Jest to rzeczywisty wydatek poniesiony przez powoda , celem ustalenia kosztów naprawy .Fakt wyłożenia takiej kwoty powód wykazał za pomocą faktury wystawionej przez rzeczoznawcę Zdaniem Sądu orzekającego w niniejszej sprawie koszt prywatnej opinii stanowi składnik szkody.

Jak trafnie wskazuje w swoim orzecznictwie Sąd Najwyższy , wydatki związane z prywatną ekspertyzą , mogą być objęte odszkodowaniem. Przykładowo, w uzasadnieniu Uchwały z dnia 18 maja 2004 roku (III CZP 24/04 OSNC2005/7-8/117) Sąd Najwyższy wyraził pogląd ,że

„ ocena czy poniesione koszty ekspertyzy sporządzonej na zlecenie poszkodowanego w postępowaniu przedsądowym są objęte odszkodowaniem przysługującym od ubezpieczyciela z umowy odpowiedzialności cywilnej, musi być dokonane przy uwzględnieniu całokształtu okoliczności sprawy a w szczególności uzależniona od ustalenia czy zachodzi normalny związek przyczynowy pomiędzy poniesieniem tego wydatku a wypadkiem oraz czy poniesienie tego kosztu było obiektywnie uzasadnione i konieczne także w kontekście ułatwienia określenia prawidłowo konkretnego ubezpieczyciela , jak i ułatwienie zakładowi ubezpieczeń ustalenia okoliczności wypadku i rozmiarów szkody „

Podobne stanowisko zajął Sąd Najwyższy w uzasadnieniu wyroku z dnia 30 lutego 2002 roku (V CKN 908/00, Lex nr 54365) podkreślając ,że ocena , czy koszty ekspertyzy powypadkowej poniesione przez poszkodowanego w postępowaniu likwidacyjnym mieszczą się w ramach szkody i normalnego związku przyczynowego winna być dokonywana na podstawie konkretnych okoliczności sprawy , a w szczególności po dokonaniu oceny , czy poniesienie tego wydatku było obiektywnie uzasadnione i konieczne.

W ocenie Sądu w przedmiotowej sprawie zachodziły podstawy do wliczenia kosztów prywatnej ekspertyzy do należnego odszkodowania. Wskazać bowiem należy , że pozwany dysponował wszystkimi danymi niezbędnymi do oszacowania wysokości należnego świadczenia. Nie zachodziły zatem żadne przeszkody aby pozwany prawidłowo wyliczył wysokość odszkodowania, bez konieczności sporządzania dodatkowych wycen.

Jednakże sporządzona przez pozwanego wycena była wadliwa i dotknięta błędami prowadzącymi do zaniżenia odszkodowania . Zostało to potwierdzone przez biegłego. Wycena sporządzona przez biegłego sądowego wskazuje na to ,że powodowi przysługiwać winno odszkodowanie w kwocie wyższej. Zatem Sąd uznał ,że koszt prywatnej ekspertyzy powinien być w niniejszej sprawie uwzględniony w odszkodowaniu.

Po pierwsze, bez zlecenia tej wyceny powód nie miał możliwości zweryfikowania wyceny pozwanego; nie dysponuje on ani wiadomościami specjalistycznymi ani też nie ma dostępu do programów dotyczących kalkulacji szkód w pojazdach. Nie miał też obowiązku przeprowadzić naprawy pojazdu , zatem nie mógł w ten sposób zweryfikować rzeczywistej wartości szkody. Sporządzenie prywatnej wyceny było w zasadzie jedyną powodowi dostępną możliwością ustalenia , czy wycena pozwanego jest poprawna.

Po drugie , gdyby pozwany uwzględnił ekspertyzę dostarczona mu przez powoda , miałby możliwość ustalenia odszkodowania w kwocie nie odbiegającej od tej ,która została ustalona w tej opinii .Stąd też , w ocenie Sądu uzasadnione jest uwzględnienie odszkodowania kosztów wyceny prywatnej , skoro powód był zmuszony do jej wyłożenia , aby skutecznie dochodzić od strony pozwanej odszkodowania .

Obiektywna potrzeba oraz celowość skorzystania z pomocy rzeczoznawcy , wynika zdaniem Sądu z przebiegu postępowania likwidacyjnego i sądowego. Nie można czynić powodowi zarzutu z tego ,że postąpił rozsądnie i nie wdał się w spór z pozwanym , zanim nie dysponował fachowym potwierdzeniem ,że jego stanowisko jest uzasadnione , zaś stanowisko pozwanego błędne. Konieczność opłacenia prywatnej oceny nie wynikała bezpośrednio z kolizji drogowej , spowodowana była jednak samą postawą ubezpieczyciela , który to odmówił powodowi wypłaty należnego

odszkodowania. Niewątpliwie zatem wydatek ten wynikał pośrednio z faktu uszkodzenia pojazdu , stanowił bowiem dla powoda niesatysfakcjonujący przebieg postępowania likwidacyjnego.

Sąd ustalił ,że ,że skoro całkowity koszt wynosi 3100,41 złotych to pozwany winien zapłacić dla powoda pozostałą część tj 298,24 złote oraz 300 złotych za sporządzenie opinii.

Wobec powyższego na podstawie art. 822 k.c , 826 k.c § 1 i art. 363 § 1 kc orzeczono, jak w sentencji w pkt. I i II

O odsetkach ustawowych i za opóźnienie orzeczono na podstawie art. 481 § 1 i § 2 kc, art. 455 kc i art. 817 § 1 kc.

Dlatego o kosztach orzeczono na zasadzie art. 98 § 1 k.p.c. zgodnie z którym strona przegrywająca sprawę obowiązana jest zwrócić przeciwnikowi na jego żądanie koszty niezbędne do celowego dochodzenia praw i celowej obrony (koszty procesu). Powód poniósł koszty pełnomocnika zgodnie z § 6 pkt. 4 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych i ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (Dz. U. 2002, Nr 163, poz. 1349) oraz opłatę od pozwu a także opłatę od pełnomocnictwa. Skoro zatem powód wygrał niniejszy proces w całości, to należy mu się pełny zwrot kosztów, o czym orzeczono w pkt. II wyroku.

SSR Iwona Nowak